

at et Resultat som det, jeg her har anført, er saa urimeligt, at en Neutralitetslov, der hjemler sligt, ikke kan være antagelig.

Saa kommer jeg til Hovedreglen i § 6, nemlig den, at ethvert Brud paa Loven, som sker paa dansk Grund, hvad enten Overtrædelsen begaas af en dansk Under-saat eller af en fremmed, der kun er paa Besøg her, skal straffes i Henhold til Loven. Jeg har allerede berørt, at denne Bestemmelse fører til lidet rimelige Konsekvenser. Naar en fremmed paa dansk Grund indlader sig i Planer mod fremmede Stater, saa har vor Regering Ret til ifølge dansk Lovgivning at udvise vedkommende. En saadan Ret har Justitsministeren i Medfør af Fremmedloven af 15de Maj 1875, og den Ret bør selvfølgelig bruges overalt, hvor en Udlænding ved sit Forhold under et midlertidigt Ophold her giver fornøden Anledning dertil. Men at gaa videre og straffe en Udlænding, fordi han under et forbigaaende Ophold her, paa Gennemrejse maaske, gør noget, der kan omfattes af Lovens Ord, det er ikke rimeligt. De ærede Forslagsstillere have, som Følge af den stedfundne Forhandling i Udvalget, indsat i Slutningen af 1ste Stykke af § 6 en Bestemmelse om, at Ansvar for at tage Tjeneste hos en krigsførende Magt „ikke skal kunne gøres gældende mod den dansk Indfødsret manglende Udlænding, hvis Hjemland er den krigsførende Magt, i hvis Tjeneste han indtræder“. Som Forslaget oprindeligt var fremsat i Udvalget, vilde det have ført med sig, at naar f. Eks. en Græker opholdt sig her i Landet rent midlertidigt, og der udbrød Krig mellem hans Fædreland og Tyrkiet, saa vilde det være en Forbrydelse af ham, om han forsøgte at forlade Danmark for at komme hjem og hjælpe sit Fædreland mod Tyrkerne. De ærede Forslagstillere have taget Hensyn til den Kritik, der fremkom fra Mindretallets Side, og det er efter Forslaget dog nu tilladt en fremmed her i Danmark uden Ansvar at forlade Landet for at rejse hjem og tjene sit Fædreland. Men bortset fra dette Tilfælde er Bestemmelsen i øvrigt bleven uforandret. Hvis Italien kommer i Krig med en anden Magt — det kan t. Eks. være med Kejser Menelik, ligegyldigt for Resten med hvem — og der her i Landet opholder sig en Italiener fra den italienske Del af Østerrig, og denne Mand føler Trang til at rejse til Italien, der for ham jo er det egentlige Fædreland, for at melde sig til Tjeneste i Kampen mod Kejser Menelik, saa vil han, naar han er saa uforsigtig at tale om det,

og det kommer til Politiets Kundskab, kunne drages til Ansvar efter Forslagets § 6. Jeg tillader mig atter at spørge: Er der virkelig god Mening i, at vi her i Danmark lave en saadan Straffelov?

Ærede Medlemmer lagde maaske Mærke til, at der i den Bestemmelse, jeg nys oplæste, forekom disse Udtryk: „den dansk Indfødsret manglende Udlænding“. Paa mig gjorde denne Vending straks et lignende Indtryk, som om nogen havde sagt: „den hvid Kulør manglende Neger“. Naar man ved, at Negeren er sort, er det overflødigt at tilføje, at han mangler den hvide Kulør. Jeg har hidtil troet, at naar en Mand var Udlænding, var det en selvfølgelig Ting, at han manglede dansk Indfødsret. Men de ærede Forslagsstillere, blandt hvilke der findes ikke mindre end 5 saare agtværdige Jurister, have ment det modsatte. Hvis det nu blot var en mindre heldig sproglig Udtryksform, skulde jeg ikke opholde mig derved, men jeg formoder, det er noget mere. Jeg formoder, de ærede Forslagsstillere her lægge for Dagen en mindre rigtig Opfattelse af den retlige Forskel mellem indfødte og Udlændinge. Jeg tror at maatte antage, at den besynderlige Sprogform dækker over den Misforstaaelse, at en fremmed Person, hvem vi meddele dansk Indfødsret eller, som det jo ogsaa hedder, naturaliserer, ikke derved bliver ligestillet med dem, der have dansk Indfødsret i Kraft af deres Fødsel. Det er sikkert den Opfattelse, der ligger til Grund for de brugte Udtryk. Men derfor er det saa meget vigtigere at anholde Udtrykkene; thi ved at lade dem passere upaataalt kommer man til at give en urigtig Opfattelse af Betydningen af Indfødsrets Meddelelse Medhold. Jeg ved meget vel, at en af vore allerypperste retslærde, afdøde A. W. Scheel, der i saa mange Tilfælde sagde det afgørende Ord, paa dette Punkt havde den Mening, at en naturaliseret Person ikke ganske opnaaede den samme Rettsstilling som den, der besad dansk Indfødsret i Kraft af Fødslen. Men selv Homer har jo haft sine søvnige Stunder, og selv A. W. Scheel kunde tage fejl. Det er jo længe siden, hans „Personret“ udkom, og det synes, at de ærede Forslagsstillere have standset deres Studier angaaende Indfødsretten med Scheel og forsømt at gøre sig bekendt med den senere Videnskab og Praksis. Thi der er ikke Tvivl til Stede i den nyere Videnskab og Praksis om, at at i retlig Henseende er den Mand, hvem Indfødsret er meddelt, ganske ligestillet